

II. évfolyam 11. szám

2016. november

FORRÁS

A NAGYVÁRAD-ÚJVÁROSI SZENT LÁSZLÓ-PLÉBÁNIA HAVILAPJA

Minden, ami Szent, kivéve az, ami halott!

„Az igaz lelkek Isten kezében vannak, a gonosz kínzása nem érinti őket. Az okatlanok holtnak vélik őket, de ők már a békében vannak”¹ – mennyire titokzatosak és fenségesek melyeket mond a Zsoltáros, az okatlanok holtnak vélik őket, de ők a békében vannak. Micsoda érett és Istenbe vetett magatartásra utalnak ezek a sorok. Mindenszentek ünnepéhez, illetve halottak napjához közeledvén érdemes ezeken a sorokon elmélkednünk hisz mindig amikor halottainkra gondolunk, szomorúság és hiányérzetünk támad, pedig ha hiszünk a Mindenható Isten irgalmában és szeretetében, akkor arra kell gondolnunk, hogy meghalt szeretteink Istennel vannak, s ennek tudata örömmel kell, hogy eltöltsön bennünket. Szent Ágoston imája nagyon világosan alátámasztja ezt. „A halál nem jelent semmit. Csupán átmentem a másik oldalra. Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy. Akik egymásnak voltunk, azok vagyunk mindörökre.” Ezek a szavak édesanyja halálakor hangzottak el Ágoston szájából, akit nagyon szeretett. Hisz ki ne szeretné az édesanyját? Láthatjuk ennek ellenére is, hogy Istennel annyira erős volt a kapcsolata, hogy az erőt tudott neki adni ezeknek a szavaknak szívből való kimondásához. Ezekhez

Fotó: V.I.

a napokhoz közeledve, vizsgáljuk eme két nap körül kialakult történeteket, először az etimológiai hátteret, ezt követően pedig azt, hogy honnan jutottunk el idáig, ahogy napjainkban viszonyulunk Mindenszentek ünnepéhez és halottak napjához.

Mindenszentek ünnepe – lat. *fēstum Omnium Sanctorum* – egyháztanilag a megdicsőült Egyház ünnepe. Nem összekeverendő halottak napjával, mely a szenvedő Egyház ünnepe. Mindenszentek napján azokat a megdicsőült szenteket ünnepeljük, melyekről a naptár külön név szerint nem emlékezik meg, megszámlálhatatlan sokaságuk miatt. Ide sorolhatók azok is, akik a tisztítótűzben megtisztulva, már megérkeztek a mennyországba. Az ünnep gyökerei a Keleti Egyházban találhatóak meg, valamikor 380 körül, a Pünkösöd utáni első vasárnapon az összes vértanúról egy napon együtt is megemlékeztek. Míg Antiochiában így tartották meg az ünnepet, addig Szíriában az 5. hónap 13. napján volt. Az örményeknél és a koptoknál se volt egyszerre, míg az örmények a Szent Kereszt felmagasztalása utáni 10. vasárnap utáni szombaton tartották, addig a koptok a 10. hónap 23. napján. Nyugaton az ünnep terjedése, vagy inkább maga fogalma egy templomszenteléssel kezdődött, méghozzá úgy, hogy IV. Szent Bonifác pápa 609. 5. 13-án felszentelte a Szűzanya és az összes vértanúk tiszteletére épült templomot Rómában a Pantheont, s ennek évfordulóit kezdték Mindenszentek ünnepeként ünnepelni. III. Gergely pápa az ünnepet átrakatta május 31-re és a „*Szent Szűz, minden apostol, vértanú, hitvalló, s a földkerekségen elhunyt minden tökéletes igaz ember*”-nevet viselte. IV Gergely helyezte át mostani napjára november 1-re. Ezt követően Jámbor Lajos császár 835-ben elrendelte az egész birodalomban. Nem elfelejtendő az sem, hogy terjedésében nagy szerepük volt a clunyi bencés szerzeteseknek. Az ünnep estéje már halottak estéje, vagyis halottak napjának vigíliája, de erről kicsit részletesebben a későbbiekben még említést teszünk.

Még megemlítendő Mindenszentek ünnepével kapcsolatban az ikonográfiai ábrázolás. A Jelenések könyve 7. fejezete alapján ábrázolják a szentek közösségét Bárány imádása² képében. A 15–16. század ábrázolásain a Bárány helyére a kegyelem trónusa³, illetve az élet fája⁴ került. Korai ábrázolása már a 6. században megtalálható „Mindenszentek bevonulása a mennyországba – Ravenna, S. Apollinare Nuovo mozaik.”⁵

Most pedig térjünk át halottak napjára és annak fejlődési stádiumaira. Mint ahogy a fentiekben említettük, halottak napja a földön küzdő Egyház ünnepélyes megemlékezése a tisztítótűzben szenvedő lelkekről. Vallástörténeti kutatások szerint a halottakról való megemlékezés, illetve gondoskodás már az ősidőkben állandó jelenség volt. Az ókori Rómában a halottak napja *feralia*⁶ néven szerepelt. Az ünnepel kapcsolatban Szent Odilo clunyi apát nevét kell kiemelnünk, mivel ő volt az, aki kezdeményezte, hogy Mindenszentek után, másnap a halottakról is megemlékezzenek. 998-ban kezdett el

az ünnep terjedni, hála a clunyi bencés szerzetesek munkásságának, akik ezt széles körben kezdték terjeszteni. Róma ezt a 14. században fogadta el. Fontos elmondanunk azt is, hogy XV. Benedek pápa erre a napra engedélyezte a papok számára azt, hogy három Szentmisét mutathatnak be. Egyet egy konkrét elhunytért, egyet a tisztítótűzben szenvedő lelkekért és egyet a pápa szándékára, úgyhogy ide vezethető vissza az, hogy halottak napján minden pap három Szentmisét mondhat. A nép körében halottak napja kapcsán kezdett kifejlődni az a szokás, hogy temetéskor, illetve utána a sírnál később a temető kapujában alamizsnát osztogattak a koldusoknak vagy a szegényeknek. Ez a megholt lelke üdvösségéért történt, leginkább bort, kenyeret, és kalácsot osztogattak. Ezeket a sorokat olvasgatva, biztos eszünkbe jut az ortodox temetés, mert általában ott szoktunk ilyeneket látni, hogy közvetlen a halott sírjánál bort, illetve kalácsot fogyasztanak, láthatjuk, hogy ennek gyökerei már 1054 előtt megvoltak, amit az ortodoxok ma is ugyanúgy őriznek. Sajnos ez már nagyon sok helyt feledésbe merült, illetve kevés az a hely, ahol ezt a néphagyományt még tartják.⁷

Befejezésképpen, mit is mondhatnánk még el? Elmondhatjuk, mindenekelőtt azt, hogy halottainkról nem szabad elfeledkeznünk, emlékeiket a szívünkben kell őriznünk, bár posztmodern világunk nem ezekre próbálja fektetni a hangsúlyt, hanem épp ellenkezőleg, minél inkább feledésbe akarja ezt taszítani azáltal, hogy az úgynevezett „Halloween” tartására szorgalmaz ezekben a napokban, ezekkel az „információ” felhívásokkal szembesülünk az utcákon, de hogy Mindenszentekről vagy halottak napjáról szó eszen, az egyszerűen „felháborító” tényezőként szolgál. Erről sok mindent el lehet mondani, de főleg azt, hogy nem keresztény magatartás. Ezekben a napokban fontos, hogy elhunyt szeretteinkért imádkozzunk. Persze az is ott van, hogy kimegyünk a temetőbe és gyertyát gyújtunk szeretteink sírjainál, de a közép-pontban az imádság kell, hogy álljon. Szent Ágoston atyánk szavaival szeretném zárni fejtegetéseimet: *„Beszélj velem, ahogy mindig szoktál, ne keress új szavakat. Ne fordulj felém ünnepélyes, szomorú arccal, folytasd kacagásod, nevéssünk együtt, mint mindig tettük.”*

Fr. Olivér – o.praem.

¹ Éneklő Egyház: 659.

² Az apokaliptikus motívumok egyike. Illusztrációkban és a monumentális művészetben igen gyakori. A 13. században Rómában alakult ki a bárány nimbuszal, mandorlában, körülötte az evangélisták jelképei, s a huszonnégy vén vagy fehér ruhába öltözött sereg imádja.

³ A Szentháromságot megjelenítő ábrázolás. Szentírási alapja a Zsid 4,14-16

⁴ A Szentírásban a Paradicsom közepén álló fa, a jó és rossz tudásának fája mellett (Ter 2,9).

⁵ Vö. DR. DIÓS ISTVÁN (szerk.), Art: *Mindenszentek ünnepe*, in. Magyar Katolikus Lexikon. SziT., Bp. 2010.

⁶ Az ókori Rómában február 13–21. a halottak ünnepe.

⁷ Vö. DR. DIÓS ISTVÁN (szerk.), Art: *Halottak napja*, in. Magyar Katolikus Lexikon. SziT., Bp. 2010.

A tél küszöbén

(részlet)

És nem véletlen az se, hogy az egyház épp ide, a tél küszöbére, az elmúlás kezdetére helyezte – s egymás mellé – mindenszentek és halottak napját, ünnepét. Tette ezt nyilván ama nagyszerű ellentmondás jegyében, melynek a halál csak látszata, tartalma azonban az élet, s tegyük hozzá, a szó legigazibb, legemberibb, tehát leginkább szellemi értelmében – élet. Halottaink szeretete elsőrendűen az élet iskolája. Igaz, nem az élet mechanikus folyamatainak, amelyeknek a nagy természet engedelmeskedik, hanem annak a másiknak, mely teremtő ellentmondásként épp a tél küszöbén kezd új munkába, fokozott kedvvel és lelkesedéssel.

A külső kép: a hervadásé, a halálé és a menekülésé. Egyedül az ember függeszti szemét a mindenség lankadatlanul működő csillagaira, a távoli és nagy egészre, s azon is túlra...

Az idősor jósága

Mi öregek gyakran megriadunk a saját korunktól, hagyjuk a figyelmünket róla elterelni. Sokan úgy sminkelik magukat és úgy öltöznek, mint a fiatalok. A mankók, amelyekre szükségünk van, segítőtársaink lesznek. Mi követjük a társadalom elnevezését, senioroknak nevezzük magunkat. Foglalatoskodunk, mint ahogy a gyermekeket foglalkoztatják, járunk bevásárló körútra is, részt veszünk időskori táncórákon és úgy teszünk, mintha valóban játékos társak lennénk. Szép, ha az ember ezt megteheti és ha az embert az öregség nem túl korán kínozza. Ám mégis öregek vagyunk és rövidesen meghalunk. A fiataloktól nem várhatjuk el, hogy tiszteljenek minket. Mi tartozunk magunknak azzal, hogy saját magunkat tiszteljük. Hozzá tartozik a mi méltóságunkhoz, hogy nem hagyjuk magunkat a nagy halhatatlansági játékba belesodorni. Meg kell halnunk és a korunk sem beszélhet szebben az öregségről, mint amilyen. Nem, az öregség nem szép. Nem szép, amikor elveszítjük emlékezetünket, amikor senkinek nincs ránk szüksége és elkezdene rajtunk mosolyogni. Nem úgy van az, hogy az ember öregén bölcsőbb, higgadtabb, jóságosabb lesz. Legtöbbször halmozódnak a gyengeségeink, a jellemünk gyengeségei is. Ha van előnyünk a fiatalokkal szemben, az a vereségeink, botlásaink száma. És ezek néha, csak néha tesznek minket emberibbé. Talán abban áll az idős ember nagysága, hogy nem kell bizonyítson többé: hogy feladja azt az álláspontot, amit korábban kellett képviselnie, hogy ő erős, fiatal, sérthetetlen. És talán van egy utolsó jóság is, ami abban áll, hogy a halál előtt a szemedet nem kell behunyni. Az bizony közel van és az öregek jobban tudják másoknál, hogy az élet csak egy periódus. Az időseket nem azért kell tiszteljük, mert ők olyan tiszteletre méltóak, hanem azért, mert nekik erre szükségük van, mert ők, minél idősebbek lesznek, annál inkább az ország kevésbé fontos polgáraivá válnak. Őértük viszont síkra szállnak Isten parancsolatai.

Fotó: V.I.

(Fulbert Steffensky: *Megöregedni az egyetlen lehetőség arra, hogy sokáig éljünk.* Eschbach kiadó, in: Christ in der Gegenwart nr. 27, 2016. Németből fordította Kinda Péter.)

Nincs távolság

A testvéregyházközség látogatóban

A debreceni repülőtérén fogadtuk október 18-án az esti órákban azt a 24 vredeni vendéget, akik idén a testvéregyházközségünkben hozzánk látogattak. Ilyen nagyszámú csoportot még soha nem köszönthettünk körünkben. Talán ezért is volt ünnepi a hangulatunk. Debrecenből Nagyváradra buszoztunk és a Posticumban fogyasztottuk el közösen vacsoránkat, ahol már vártak bennünket azok a nagyváradiak, akik az elmúlt évek során már jártak Vredenben.

Az első nap, szerdán, a reggeli közös szentmise után a vendégek az egyetemista kollégiumot látogatták meg, amelynek felújítását folyamatosan támogatják. Délelőtt eljutottunk még a premontrei rendi székegyháza templomba, ami azért is fontos kapcsolat Vredennel, mert a rend alapítója, Szent Norbert, megterése ebben a németországi helységben történt. A délelőtti városnézési sétát, délután szociális létesítmények látogatása követte. Három kisebb csoportra osztottuk be vendégeinket és elkísértük őket az autista központba, a Szent Erzsébet Időszotthonba, illetve egy fogyatékos gyermekek számára berendezett gyermekotthonba. Este az egyetemistákkal találkoztak és ismerkedtek meg a vendégek, ahol a remek hangulatról és a talpalávalóról a zenejeink gondoskodtak nagy hozzáértéssel.

Csütörtökön Máriaradnára zárándokoltunk az egymástól való tanulás és az egymás hitében való erősödés lelkületében. Ez volt a központi napja a találkozásunknak, és mondhatni lelkileg a csúcsa is. A reggeli és a közös kávézás után, buszra szálltunk és elindultunk az Arad megyei Mária szentélybe. Útközben megosztottuk egymással imaszándékainkat és ezeket csokorba gyűjtve rózsafüzért imádkoztunk. Megérkezve Máriaradnára a hagyományoknak megfelelően keresztaljába szerveződöttünk és úgy mentünk fel a templomba, ahol köszöntöttük a Szűzanyát. Magunkkal vittük a lobogóinkat, illetve azt a lobogót is, amit itt áldottunk meg és vendégeink-

nek ajándékoztunk – egyik oldalán a vreden Szent György-templommal a másikon pedig Szent László-templomunkkal és ezek feliratával, kifejezve ezzel a jellel összetartozásunkat és egységünket. Szentmisét ünnepeltünk a kegyhelyen majd délután megjártuk és közösen elimádkoztuk a keresztutat. Este érkezünk haza Nagyváradra egy aradi rövid megállót követően.

Pénteken az egyházmegye központjába látogattunk, ahol a székes-egyház megtekintése után a Püspök úr ebédre is meghívta a vendégeinket. A nap második felében Újpalotára utaztunk, ahol a helyi német kisebbség történetével és jelenével, épített örökségével és kultúrájával ismerkedtek meg a vredeniek. Este pedig a Posticumban volt egy búcsúvacsora, ahol a csoport egyik tagját is felköszöntöttük születésnapja alkalmából.

Szombaton délelőtt a búcsúzás keserű szájjával kísértük ki őket a debreceni repülőtérre, de azzal az édes tudattal, hogy újra csodaszép napokat tölthetünk együtt.

A látogatás végén újra megtapasztaltuk, hogy bár több mint 1500 kilométer, a nyelv (és nem csak) elválaszt bennünket, a látogatások és a barátkozás révén nincs távolság, csak szeretet, megértés és jószág van.

Pék Sándor plébános

Szent Imre herceg

Szent Imre halála

Szent István fia, a magyar és a német-római császárság várományosa 1031-ben ezen a napon halt meg. A legtöbb forrás vadászbalesetről ír, de felmerül a merénylet lehetősége is.

Töredékes adatok. Sajnos a hercegről nagyon kevés hiteles adatunk maradt fenn. A világi krónikák csak néhány mondatban írnak Imréről. Az Érdy-kódex szerint Szent István király és Gizella bajor hercegnő fia 1000-ben született, régi breviáriumok viszont úgy értesültek, hogy halálakor, 1031-ben 24 éves volt, azaz 1007-ben született. Tehát Árpád utódjának még a pontos születési ideje sem ismert. Nevét állítólag István sógora, II. Henrik német-római császár után kapta, ebből lett a magyaros Emrih, majd Imre, a latin nyelvű irodalomban Emericusként honosodott meg. Nevelője a nagyobbik Gellért-legenda szerint maga Gellért püspök volt, de nem biztos, hogy csak tőle tanult, az idegen származású misszionárius ugyanis nem tudta neki megtanítani az uralkodáshoz szükséges ismereteket és a magyar szokásokat,

ezért valószínű, hogy ő csak egy volt a herceg nevelői közül. Sokkal valószínűbb, hogy apja mellett nevelkedett, ahol az államirányítás tudományát, a hadvezérést, a diplomáciát sajátította el. István király felkészítette fiát az uralkodásra. Az *Institutio morum ad Emericum ducem* – Erkölcsei intelmek Imre herceghez című művében személyes útmutatást adott az uralkodáshoz. A herceg korán megházasodott, egyes források szerint horvát, más források szerint bizánci, harmadik adat szerint lengyel herceglányt vett nőül, a házasságból azonban 1031-ig nem született gyermek, ezért később azt híresztelték Imréről, hogy szűzi házasságban élt.

A kelet ura. Az Árpádok szokásjoga alapján az 1020-as évek végén elkerült a királyi udvarból és megkapta a Tiszántúl fekvő területeket, hogy felkészüljön az uralkodásra. A dukátusnak nevezett intézményrendszer a korai Árpád-korra volt jellemző, alapja talán a hun hagyományokban gyökerezik, Attila is éppen a keleti részeket adta oda öccsének, Budának. Imre a *dux rusiorum*, azaz a ruszok hercege címet viselte, ami arra is utalhat, hogy akkoriban a magyar király fennhatósága kiterjedt a rutén területekre. Más források viszont Szlavónia hercegeként emlegetik, lehet, hogy elnyerte ezt a címet is.

A rejtélyes halál. A Hildesheimi Évkönyv szerint 1031. szeptember 2-án halt meg egy vadkan-vadászat közben. A magyar krónikák szerint a baleset helyszíne az Igyfon-erdőség volt, amelyet Biharral azonosítanak, de van olyan feltételezés, miszerint a Bakonyban történt a szörnyű tragédia. A magyar krónikák nem említik a vadkan balesetet, arról csupán a német krónika tud. A halál okait azóta is kutatják történészek és amatőr kutatók. Vannak olyan feltevések, hogy Vazul vagy fiai ölették meg a herceget, mások a vadkan jelentésű, és élve eltemetett Tonuzoba bosszúját látják az esetben. Elképzelhető, hogy nem a magyarok között dúló viszály miatt halt meg a herceg, hanem idegenek végeztek vele és nem vadászaton, hanem méreggel. Bakay Kornél megtalálta a *Chronica Hungarorum mixta Polonorum* című korabeli forrást, mely szerint Henrik (Imre) Szlavónia nemes hercege súlyos betegségbe esve nyolc napi haldoklás után a kilencedik napon 9 órakor a lelkét kilehelte. Ez a leírás mérgezésre utal. Sokan II. Konrád kíséretében keresik az elkövetőt, a német béke delegáció ugyanis Imre halála idején hazánkban tárgyalt a béke feltételeiről. Fennállt annak a lehetősége, hogy Konrád után Imre örökölje a német-római trónt, talán ezt akarták megakadályozni egyes német érdekkörök.

A herceg kultusza. A tragikus hirtelenséggel meghalt hercegről egyetlen hiteles ábrázolás maradt fenn az 1031 körül készült koronázási paláston. A herceget Fehérvárott, a királyi temetkezőhelyen helyezték örök nyugalomra. Sírjához már korán megindultak a zarándoklatok, ennek köszönhetően 1083-ban atyjával és tanítójával, Gellért püspökkel együtt avatták szentté.

Bakos Gábor segédlelkész

Szent András apostol

András apostol egyike volt a tizenkét tanítványnak, akik tanúi lehettek Jézus Krisztus földi művének. Kezdetben, Jánossal együtt, Keresztelő Szent János tanítványa volt, és a tanúságtételt követő napot Jézus társaságában

töltötték. András vitte hírül testvéreinek, Péternek, hogy megtalálták a Messiást. Az első meghívott apostolok közé tartozik, az apostolok névsorában a harmadik. Betszaidából származott és testvérevel, Péterrel együtt halász volt. Az Úr a háló mellől hívta meg; attól kezdve kétkedés nélkül hitt Jézusban, és mindenekfölött szerette.

Mínthogy a hagyomány szerint X formára ácsolt kereszten szenvedett vértanúságot, Szent András apostol ikonográfiai ábrázolása a késő középkortól jellegzetesen „andrskereszttel” történik, amelyet átfog vagy amelyre felfeszítik. A legenda szerint saját kérésére végezték ki így, mivel nem tartotta magát méltónak, hogy Krisztussal azonos formájú keresztre feszítsék.

Szent Jeromos szerint András földi maradványait II. Constantius parancsára 357 körül Patraszba Konstantinápolyba szállították. A szent fejereklýjét 1461-ben Palaiologosz

Tamás bizánci despota II. Piusz pápának ajándékozta, az ereklyét a vatikáni Szent Péter-bazilikában helyezték el. Ereklyéi napjainkban Petrában találhatók, a vértanúság helyszínén, miután a VI. Pál pápa 1964-ben visszaajándékozta azt a keleti egyháznak a barátság erősítése végett. Ezen ereklyék a szent kisujját, koponyaacsontjának tetejét és annak a keresztnak egy darabját tartalmazzák, amelyre felfeszítették.

Forrás: Magyar Kurír

Szeretettel köszöntjük plébániánk új munkatársát!

„Istentől kapott ajándékként élem meg a mostani helyem, életem”

Czumbil Tímea vagyok, 27 éves és Nagykárolyban nőttem fel, Szatmár megye egyik kis városában. Vallásos családban nevelkedtem, szüleim egyházi dolgozók, mindig fontosnak tartották a hitet. Középiskolai éveimet a nagykárolyi Kalazanci Szent József Római Katolikus Iskolaközpontban végeztem, az egyetemet pedig a nagyváradai Partiumi Keresztény Egyetemen, Kereskedelmi, turisztikai és szolgáltató egységek gazdaságtana szakon.

Egyetemi éveim után hazakerültem Nagykárolyba, ahol próbáltam elhelyezkedni, kisebb nagyobb sikerrel. 2014-ben tudomást szereztem egy katolikus ifjúsági vezetőképzőről, ami Magyarországon került megrendezésre, egy Budapest melletti városban, Törökbálinton, a „Szent András evangelizációs iskola” és az „Isteni szeretet közösség” megrendezésében. Ez a képzés tíz hónapig tartott, heten együtt éltünk egy közösségi házban, és fiataloknak szerveztünk programokat, lelkigyakorlatokat, iskolai lelkigyakorlatokat Magyarország-szerte, Szlovákiában és Romániában is. A képzés után hazakerülve, a szatmárnémeti Szent Rita alapítványnál dolgoztam, mint gyereknevelő. Szociálisan hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkoztam, együtt tanultunk, játszottunk iskola után. Csodálatos volt megtapasztalni, hogy Isten adományokból kirendeli a mindennapi ebédet 50 gyerek számára. Segítséget nyújtottunk nekik a tanulásban és próbáltuk őket Isten felé is vezetni. Jó tapasztalat volt és nemes feladat.

Szerettem volna több mindent megtapasztalni még az életben, kihívások elé kerülni, önállósodni, ezért nyitott voltam arra, hogy akár visszaköltözzem Nagyváradra. Hála Istennek ez meg is valósult, s így kerültem a Szent László plébániára, mint referens. Istentől kapott ajándékként élem meg a mostani helyem, életem.

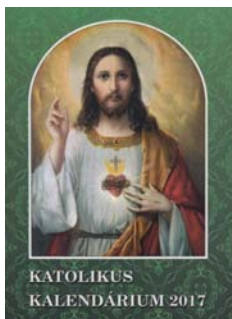

- Október 1-jén, szombaton megkezdődött a templomi hitoktatás, kérjük a szülők, nagyszülők ne feledjék gyermekeiket beírni, és gondoskodni arról, hogy megfelelően felkészüljenek az elsőáldozásra és bérmlásra.
- Megjelent a Katolikus Kalendárium, megvásárolható a sekrestyében.
- Hétfőként 3 órától a T. Vladimirescu utca 4. szám alatt a Szeretetszolgálat tagjai csigatészta készítenek. Minden érdeklődőt szeretettel várnak.
- Egyetemistáknak hittanórát tartunk minden hétfőn este 8 órától.
- November 19-én ünnepeljük a Szent Erzsébet-búcsút a Posticumban. A szentmise meghívott szónoka Simon Imre atya.
- Október hónapban szentségi **házasságot** kötöttek: Giancarlo Vitale és Boka Krisztina.
- Imádkozzunk októberben **elhunyt** testvéreinkért: † Albanezi Ilona, † Sztajkó József, † András Ilona (szül. Németh) Ilona, † Bodó László.

EGYHÁZMEGYEI PROGRAMOK:

- November 20-án, Krisztus Király ünnepén zárjuk Az Irgalmasság Szent-évé az egyházmegye minden templomában.
- A jubileumi év lezárására hangolnak az egyházmegyei kórustalálkozókn elhangzó darabok is november 19-én a nagyváradai székesegyházban.

Könyvajánló

Megjelent a **Katolikus Kalendárium 2017-es száma**. A könyv lelkileg hasznos és szép ajándék az egész család számára. A tartalomról: Tanulságos történetek, Találkozás a Prágai Kis Jézussal, A Jézus Szíve-tisztelet, A sátán négy kedvelt taktikája, A hely, ahol Isten szava hallatszik, Kis úton az égbe (Kis Teréz élete), A lelkiaty válaszol, Gál Ferenc: Miért jött el Krisztus?, Reményik Sándor: Istenarc (vers), A templomi viselkedés etikettje, Dsida Jenő: Édesanyám keze, Kalendáriumunk konyhájából, Keresztrejtvény, Nevezzünk együtt!

A könyv kapható a **KOLBE KÖNYV- ÉS KEGYTÁRGYÜZLET**-ben
410161 Nagyvárad, Kanonok sor 13. Tel./Fax: 0359/806-200. Nyitva tartás: hétfő-péntek 9-17 óráig,
valamint megrendelhető a www.egyhazikonyvklub.hu honlapon.

A havilapot szerkeszti a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Római Katolikus Plébánia.
410209 Nagyvárad, Primáriei utca 9. szám. Telefon: 0259/431-652.
www.szentlaszloplebania.ro

Készült a nagyváradai Litera Print nyomdában.